

Țipăt

Stefan Doroftei Doimaneanu

Țipăt

S-a frânt și ultima fărâmbă de speranță,
Se prăbușesc cocorii în vidul dintre noi,
Sunt prea rănit ca să mai aibă importanță
Și țin rupând tăcerea din vorbele de-apoi.

Nicicând nu am gândit că vei zbura vreodată
Spre alt tărâm de vis din crezul tău hoinar,
Ai părăsit o lume-n iubire demodată,
Eu țin ca un romantic în vers imaginar.

Mă sting treptat ucis de fumul unui vis,
Iar din înalturi cad cu stelele arzânde,
Mă prind de Perseide cu focul meu aprins
Și țin când ele pier, iar chipul îți surâde.

Cerul prea supărat de jalea ce-l străbate
Se-ascunde printre nori, oftând neputincios,
Din constelații fug noi stele revoltate,
Eu țin durerea mută din vene și din os.

Țipă condeiul meu și verbele rebele,
Țipătul meu se zbate-n reverberații surde,
Țipă și floare-n glastră și-alama în cinele,
Țipă și amintirea pe munți, pe văi, pe unde.

Dar cine să-mi audă durerile rănite
Și cine să mai vadă cum plânge primăvara,
În universul tău, uitarea îți permite
Să mă ascuți ținând, când lăcrimează seara.

Plăcerea te-a orbit și ți-a cântat pe suflet
Chemându-te adesea în parcuri fără ploi,
Furtuni mi-ai oferit, ce astăzi au prins urlet,
E ținătul din mine, ajuns acum în noi .